

SLOVENSKI NAROD.

Knjižna vrsta: dva popoldne, četrtek, nedelja in prazniki.
Prostor 1 m/m x 54 m/m za navadne in male oglase 80 vin.,
za uradne razglase 1-20 K, za poslano in reklame 2 K. — Pri naročilu
nad 10 objav popust.

Vprašanjem glede inseratov naj se priloži znamka za odgovor.

Upravništvo „Slov. Naroda“ in „Narodna Tiskarna“ Knjižna
ulica št. 3, pritrilčno. — Telefon št. 90.

„Slovenski Narod“ valja v Ljubljani in po pošti:

v Jugoslaviji:		v inozemstvu:	
celoletno naprej plačan	K 120—	celoletno	K 140—
polletno	60—	polletno	70—
3 mesečno	30—	3 mesečno	35—
1	10—	1	12—

Novi naročniki naj pošljejo v prvi naročnino vedno 50% po nakaznici.
Na samo pisarna naročila brez predplačila denarja se ne moremo ozirati.

Uredništvo „Slov. Naroda“ Knjižna ulica št. 3, I. nadstropje.
Telefon št. 34.

Recepte sprejema le podpisane in zadoščene strokovno.
Recepte ne vrača.

Posamezna številka valja 60 vinarjev.

Italija in mi.

(Iz vojaških krogov.)

»Il Piccolo« z dne 18. t. m. je prinesel iz Rima odgovor na razpravo v »Slov. Narodu«: »Naše meje s strateškega vidika«. Ta članek, ki je brez dvoma potekel izpod peresa veščaka, nam kaže, kakšne lepe načrte snujejo Italijani zoper nas pod pretvezo obrambe velike Italije.

Jasno in brez ovinkov nam povedo, naj tvori Sava državno mejo, sedanja demarkacijska črta naj bi bila opazovalna črta za naše vojaške pokrete v Savski dolini, Ljubljanski in Ribniški kotlini, Wilsonova linija pa naj tvori zadnjo obrambno točko za Trst, Istro in Gorico.

To je ideal italijanskega člana, kristalizirana rešitev obmejnega vprašanja v laškem zmislu.

Vprašamo, kako si potem predstavljajo gospodje Italijani našo obrambo? Ljubljano in vse južne kotline bi morali izročiti prvi dan Italijanom, s čemer bi oni dosegli to, kar so zahtevali že v londonskem paktu — da se izbrže Slovenijo z geografske karte.

Pa tudi Wilsonova črta za nas ni nič boljša. Kje bi naj bila naša obrambna črta, ako imajo Italijani Mangart, Triglav, Nanos in Učko gorov v rokah?

Ako bi se mi postavili na isto stališče, kakor Italijani, bi z isto pravico lahko zahtevali mejo na Tilen, za opazovalno črto na zapadnem bregu pa Sočo, ter obrambno črto na Krnu, Nanosu in Učki gori.

Italijanski veščak zatrjuje, da potrebujejo Italijani 20 dni, da premaknejo svoje glavne čete do zaščitne obrambne črte. Tega jim sigurno ne bo treba, ako bodo ščitili italijansko ozemlje na Soči. Vrh tega pa jim v tem slučaju ni treba računati z našim napadom. In kaj sledi še iz stališča, ki ga zavzema italijanski strokovnjak v »Piccolu«?

Da Italija ne privoščiti Jugoslaviji nobene obrambne črte in da je njena glavna težnja, da se da Jugoslavija pod vojaško kontrolo in da je od nje v vsakem oziru odvisna. Takisto se da tudi sklepati, da imajo Italijani namen, ako bi se Jugoslavija njihovim zahtevam ne uklanjala, jo napasti, zasesti takoj Savsko dolino in Ljubljansko kotlino in nam tako sploh onemogočiti, da branimo Slovenijo. Samo ena železnica vodi iz Hrvaške in Srbije proti Italiji — to je proga Beograd-Zagreb — Zidani most. Koncentracija naših čet bi se mogla izvesti samo v tem slučaju v Zadrebški in Karlovški ravnici in s tem bi bila izgubljena

na že ob prvih napadalnih operacijah vsa Slovenija.

Slovenske pokrajine so pač Lahom v vojaškem in gospodarskem oziru trn v peti, ker leže kot klin med Avstrijo in Italijo in ker obvladajo vse za Trst važne železnice Ljubljana - Trst, Celovec - Podbrdo. Čim več železniških prog imajo Italijani v rokah, tem večji vpliv imajo v gospodarskem oziru, posebno z ozirom na Trst, ki ne more živeti brez železnice v zaledju, marveč mora propasti.

Za to je Italija od vsega začetka zasledovala proti nam agresivno politiko tako v političnem, kakor gospodarskem oziru in sicer od tistega trenutka, ko se je porodila naša kraljevina.

Vojaško nam jemlje Trst in vso istrsko obal s Kvarnerom in Reko, dalmatinsko obal od Zadra do Splita, jadransko - balkansko obrežje od Skadra do Valone in skoraj vse otoke, prepušča nam samo malo neznatno okence: obal od Sušaka do Zadra brez vsakega pristanišča in dalmatinsko obrežje od Splita do Boka Kotorske s pristanišči Split in Kotor. Boka Kotorska je vezana z zaledjem samo z ozkotirno železnico Brod - Sarajevo - Mostar - Zelenika, Split pa sploh do sedaj še nima zveze z zaledjem.

Italijani torej hočejo biti gospodarji vsega Jadranskega morja in vse istočne obale, da nam lahko vsak hip zapro edini pristanišči Split in Boka Kotorska.

Ker je pa Slovenija zvezno središče med celo Jugoslavijo in Jadranskim morjem, zato zahtevajo Italijani čim največ slovenskih zemelj in nadvlado na Ljubljansko kotlino, da v vsakem slučaju spravijo to središče v svoje roke in nas sploh gospodarsko uničijo.

Vohče je iz vse italijanske politike razvidno, da se Italija pripravlja na nov napad in sicer na Slovenijo. Uničiti nas hoče, dela nato, da se bodo vršile v naših krajih bodoče bitke, s katerimi resno računa že danes.

S tega vidika se sesujejo vse prazne fraze italijanskega tiska o obrambi. Kaj pa potrebuje obrambo »velevlast«, ki je v vojnem času postavila na bojišče 250 pešpolkov, blizu 100 bersaljerskih batalionov, nad 300 albinskih čet, razen tega pa razpolaga še z velikim številom lahkega in težkega topništva.

Kraljevstvo SHS, s svojimi 14 milijoni prebivalstva se pač ne more

primerjati z vojaško silo Italije, ki ima blizu 40 milijonov prebivalcev.

Vsak pošteno misleč človek bo pripoznal slabosti državi boljše obrambno črto nego močnejši, o tem pa v Parizu sploh niso premislili, marveč nam kratkomočno diktirali črto, ki jo je hotela imeti Italija. Takšno postopanje ni pravično, marveč goli rop nad narodom, ki je toliko krvavel za antanto. Seveda vsak ropar se boji, da mu izropana vendarle še ne iztrga krivični plen.

Italijani so, ko je šlo leta 1915 antanti slabo, iz nje izšli londonski pakt, v katerem so posegli po naših krajih z namenom, da Slovence uduše. Avstrija je razpadla, za kar nima Italija posebnih zaslug, izpolnila se je le njena večna želja. Vsakdo je mislil, da se bodo Italijani sedaj umirili in si vzeli po Wilsonovem principu ozemlje, v katerem živijo kompaktno. Toda po prevratu so šli preko londonskega pakta in si prisvojili čisto slovenske zemlje do Triglava, Vrhniko, Loža in Reke in s tem dokazali, da jim je samoodločba narodov deveta briga.

Ako bi se Italijani zadovoljili z italijan. ozemljem, bi ne bilo treba ne njim, ne nam misliti niti na napad, niti na obrambo, mirno in složno bi lahko živela oba naroda ob ostro začrtani jezikovni meji, ki bi bila tudi državna.

Sedaj pa, ko pride po Wilsonovi črti 400.000, po londonskem paktu več kot pol milijona Jugoslovanov pod italijanski jarem, bo oživila v Jugoslaviji iredenta, kakor je živela in delovala nekoč v Italiji zoper Avstrijo.

Po odhodu Wilsonovem iz Pariza se je pojavil v Antanti namesto načela samoodločbe narodov tisti kruti imperijalizem, ki je prej vladal v Nemčiji in ki ga je antanta pobijala in pobila. Pogazil se je nemški imperijalizem, a na njegovih razvalinah je nastal drugi, ki hoče nas Jugoslovane še huje zaslužiti, kakor so nas zarobili Nemci. Slovenija bo v bodočnosti druga Makedonija.

Toda Italija se vara, ako misli, da si bo napravila iz tujih in kulturno visoko stoečih narodov, ki jih podjarmlja, dobre državljane. Naši Krašovci, Gorjanci, Tržačani in Istrani so preveč zavedni Jugoslovani, da bi podlegli italijanskemu machiavelizmu.

Na videz, na zunaj bodo morda te kraje pošaljancili, jim dali italijansko prevlado, toda jedro bo ostalo naše, slovensko. Duha, duše podjarmljenih Jugoslovanov pa ne bodo ubili in naj mobilizirajo tudi vse svoje sile. Ta duh je, ki oživlja in živi!

In ta duh bo vstvaril iredento, pred katero se bo tresel tudi Rim! Jugoslovenci smo mirni in krotki ljudje, kakor ves svet, tako si želimo tudi mi blagodejnega mira. Toda dražje, kakor mir pa je nam svoboda, za katero smo pripravljeni žrtvovati vse prav vse. Sedaj je spregovoril Pariz in spregovoril je tako, kakor nismo pričakovali. Njegova beseda je nas prešenetila, osupnila, ni pa nas spravila iz ravnotežja. Nasprotno.

Doslej so nas vezali razni oziri, sedaj so odpadli tudi ti. Proste so nam roke, sedaj bodo sledila dejanja!

Pripravljate nam na zapadu drugo Kosovo. Hladnokrvne nas ostavlja tudi ta katastrofa, ker smo v dno duše uverjeni, da bo tudi za to Kosovo prišlo maščevanje, osveta, groznejša in strašnejša od prve, zakaj od Triglava do Balkana se že razlega klic: Jugoslavija iredenta vstani!

V slovo.

»Père la Victoire - Očka Zmagaja« gospod Jurij Clemenceau je malo hitro odšel z oficijelnih desk. Včeraj se prva oseba v Franciji in Ententi, je danes samo še uvodni članek »prostega človeka«.

Kaj to pomeni, ni treba razlagati. Zato je moral imeti francoski narod važen vzrok, da se je odločil do tega koraka.

Clemenceau je bil zadnja desetletja mogoče najmarkantnejša politična osebnost Francije. Če je bil minister, je imel svoj jasen program, ki ga je hotel izvesti, in čim večje je bilo nasprotovanje, tem bolj se je počutil. Kadar pa je padel kabinet, se je vrnil k svojemu listu, napisal vsak dan en članek, o katerih so rekli Francozi, da jih je treba brati z besednjakom v roki, in napadal vsako vladajočo principa. Tudi v svetovni vojni ni imel usmiljenja z raznimi ministrskimi predsedniki, bili so premalo bojeviti, premalo odločni. In ko se je začelo govoriti, da bo zmagal tisti, ki ima močnejše živce, so se v Franciji spomnili na Clemenceauja in njegove živce ter ga posadili na stolec ministrskega predsednika. Takrat je bilo vsakemu jasno, da bo šla vojna neusmiljeno dalje, dokler se ne zgrudi eden ali drugi. Nemci so takoj rekli, da so vsaka pogajanja »s senilnim starcem nemogoča«. In niso se zmotili. Clemenceau se ni hotel pogajati, on je hotel diktirati.

Sestala se je mirovna konferenca, ki je izbrala Clemenceauja za predsednika. In mož je pokazal, da je tudi tukaj na svojem mestu. Brandes se peča v svoji knjigi »svetovna katastrofa« tudi z vlogo Clemenceauja kot predsednika mirovne konference in je mnenja, da je pripisoval velik del njegovih uspehov jezikovni znanosti. Dočim niso razumeli Angleži in Amerikanci nobene francoske besede in Francozi nobene angleške ter se je moral prevajati stavek za stavkom in je izgubil s tem vse, obvlada Clemenceau angleščino kot francosščino, ker je živel dolgo let v Ameriki. Poleg tega je baje svoj govor, ki ga je držal naj-

prej francoski, nekoliko nenatančno prevajal Angležem in Amerikanem...

Pa naj bo temu, kakor že, Clemenceaujeva vloga na konferenci ni bila nič manjša kot v vojni. In tega se je tudi zavedal. Ko je general Mangin, »pušica v sovražnikovem mesu«, izgovoril par nedolžnih političnih besed v Mainz, ga je takoj odpoklical in niti odgovoril na Pocherov protest.

Prišla je volitev predsednika francoske republike. Pruski Francoz, Victor Auberlin, trdi sicer kakor po navadi bolj zavoljo duhovitosti kot zavoljo resnice, da Clemenceau sploh ni hotel postati predsednik — ker se čuti mnogo premlad za tako oficijelno — hladno mesto. Tudi če bi bilo to res, se moramo vprašati, kako da ni narod naravnost vsilil tega mesta svojemu ljubljencu — poleg tega pa je Clemenceau priglasi svojo kandidacijo in propadel!

Ker se je končala vojna po njegovi volji, je hotel narediti Clemenceau tudi mir po svoji želji. To se ni dalo in ni dalo, dokler manjka na konferenci ruski narod. To je Clemenceauja tako razburilo, da je vrigel v obraz celemu ruskemu narodu nezasiščena žaljenja. Tu pa se je spotaknil. Francozi namreč dobro vedo — čudeži ne priznajo — da se brez Rusije ne bi bil zgodil »čudež na Marni« in da bi bilo sploh vse precej drugače. Občutijo tudi, da bodo najbrže kmalu zopet rabili Rusijo (ali bo tudi Rusija njih?) — in poleg tega bi radi dobili nazaj svoje milijarde! Za to ceno so žrtvovali tudi Clemenceauja — zlasti ker ga za sedaj nujno ne rabijo!

Zato bi bilo tudi pri nas dobro, da začnemo malo manj hvaliti gospoda Clemenceauja in se začnemo nekoliko bolj zanimati za ruski narod. Pa ne na ta način, da bi šle naše čete braniti britski imperij pred boljševiki, da bodo Italijani tem lažje izvedli svoje načrte.

Mi nismo dolžni gospodu Clemenceauju prav nobene hvale. Če

moji resnicoljubnosti!

In sedaj moram poudariti še tretjo posebno lastnost gospoda sodnika Linverna, ki je za našo dogodbo še največje važnosti. To je njegova velika antipatija zoper pravde in njegovo slepo zaupanje v poštenje — tožnikovo. Nelogično, neverjetno, da, naravnost nemogoče se mu je zdelo, da bi priromal kmetič ali pa kramar pet ur daleč do sodišča naperit proti kurmukoli krivično ali celo lažljivo tožbo in na ta način trati svoj lastni dragoceni čas, vrhu pa zlorabljal posvečeno institucijo državne posvetne justice. Zato je a priori zaničeval kot moralno manj vrednega človeka vsakega toženca. Ki se ni dal kontumacirati, in zelo redki so bili slučaj, da bi bil bagatelni sodnik Linverno kako tožbo zavrnil! Pri razpravah je bil silno lakoničen in običajno se je razvijala razprava, kadar se je toženec drznil odzvati vabilu na razpravo, nekako takole:

Sodnik: »Toženi, kad čes ptiš?«

LISTEK.

Tolminski:

Pet krivih priseg — za
resnico in pravico.

II.

Tiste čase je delil v Tolminu pravico do 50 cesarskih goldinarjev kot bagatelni sodnik gospod Linverno, velik čudak dalmatinsko - arnavskega pokolenja. Govoril in pisal je jugoslovanščino, komponirano iz vseh narečij od Boka Kotorske pa do Soče. Justična uprava ga je bila namreč premetavala vsakih par mesecev na najrazličnejša mesta dalmatinska, istrska in goriška, to pa najbrže v želji, da naj bo vsak kraj vsaj nekaj časa deležen tega odličnega sodnika. Gospod Linverno, ki je bil samoposebitevno neoznožen, svojih predpostavljanih gosposki ni prav nič zameril tega večnega preklada-

nja in če so gospodje na Dunaju upali, da ga s tem prisilijo v pokoj, so se prokleto motili. Njegovo službeno geslo je bilo: »Bolje ranjen, nego ubijen.« Pa mirna Bosna in kovčeg v roko!

Poleg njegove čudežne jugoslovanščine, katero je za silo razumel vsakdo, popolnoma pa morda k večjemu kak izredno podkovan slavist, ki bi bil pa moral poznati vrhu tega še temeljito vsa italijanska narečja na vzhodni obali Jadranskega morja, je bila poglobljena lastnost gospoda Linverna, vsaj odkar se je bil zasedel končno v Tolminu, njegov strašni strah pred — kolero. Nič ni pomagalo, da je bila prav tisti čas vsa srednja Evropa prosta te šibe božje; gospod Linverno je videl nevarnost te bolezni za vsakim vogalom in zlasti v vsaki jedaci in pijači! Edino orožje, edin spas zoper to strašno nevarnost mu je bil limonin sok. Vedel je sicer, da prenašajo to bolezen gotovi bacili, toda o velikosti teh mikrokozmov je imel precej meglene pojme. Predstavljal si jih je kot nekake manjše bolice, kajti ne-

koč je na dotično vprašanje starega davkarja nevoljno zamrmral: »Roba di millimetri, roba di millimetri.« — Pa pravijo učenjaki, da jih gre nekaj milijonov teh živalic na en štirjaški milimeter!

Prav zaradi tega, ker je bil glede dimenzij kolerinih bacilov precej na nejasnem, pa je bil strah g. Linverna pred njimi tem večji. Prepričan je bil, da se jih zamore ubraniti le s celimi potoki limoninega soka. Nabavil si je torej toliko zalogo tega koristnega sadu (il piu sano frutto — ga je imenoval), da bi bila za silo zadostala za ves sodni okraj. Nikdar ni pokusil niti jedi ne pijače, da bi je ne bil preje izdatno desinficiral z limoninim kislino; pa naj je bila to juha, pečenka, katerakoli močnata ali mlečnata jed, ali pa vino, kava, mleko ali pivo. Vrh tega ni imel v žepih nikdar manj kot šest limon, katere je na sprehodu v svrhu desinfekcije okuženega zraka jedel, kakor hruske; v pisarni pa je stal na njegovih mizi poleg tintnika vedno štefan poln limonade. V kakršni se je naposled najraje tudi — kopal.

— Društvo železniških uslužbencev za vzajemno podpiranje ob smrti v Ljubljani ima svoj redni občni zbor na Svednice dne 2. februarja točno ob 9. dopoldne v šolski sobi glavnega kolodvora z običajnim dnevnim redom. K obilni udeležbi vabi odbor.

— Organizacija vojnih invalidov priredi dne 29. t. m. v vsih prostorih Narodnega doma svojo prvo veselico s sodelovanjem g. Povheta in garnizijske godbe. Vstopnice se dobijo v prodajni v trafiki Selenburgova ulica št. 1 in na dan veselice pri blagajni ob 7. zvečer.

— Društvo za Varstvo in ohranjanje rovin in znamenitih otrok Višnjegorskega sodnega okraja ima svoj občni zbor 31. prosinca 1920. dopoldne ob 9. v sodniških prostorih. Spored: 1. Poročilo predsednika, tajnika in blagajnika, 2. pregledanje računov za leto 1919.

— Narodna šola v Ljubli. Vsled splošno izražene želje, vprizori litjska šolska mladina tretjič in sicer 2. februarja 1920 čarobno bajko »Snežulčica in škrtac« v prostorih Sokolskega doma. Čisti dobiček je namenjen za šolske potrebščine revnim

šolskim otrokom. K obilni udeležbi vabi odbor.

— Društvo poštarjev in poštinski odpravnikov ima dne 2. februarja t. l. ob 16. uri v poštarni uradu Ljubljana 4 svoj redni občni zbor, h kateremu so člani uljudno vabljeni. Na dnevnem redu je razpust društva.

Aprovizacija.

Prodaja petroleja na A - izkaznice. Na vsak prvi odrezek petrolejske A - izkaznice se dobi 1 liter petroleja, ki stane 8 K, v sledečih trgovinah: Za I. okraj: na št. 556-615 pri Vrhovcu; za II. okraj: na št. 931-980 pri Jerančiču; za III. okraj: na št. 758-780 pri Sokliču; za IV. okraj: na št. 732-800 pri Zorčiču. Dunaška cesta; za V. okraj: na št. 631-731 pri Kugovniku, Vodmat.

Prodaja petroleja na B - izkaznice. Na vsak prvi odrezek petrolejske B - izkaznice se dobi pol litra petroleja v sledečih

trgovinah: Za I. okraj: na št. 280-340 pri Zirkelbachu; za II. okraj: na št. 308-418 pri Miheliču; za III. okraj: na št. 272-313 pri Kranjcu; za IV. okraj: na št. 530 do 600 pri Ježetu.

Prodaja petroleja na C - izkaznice za obrtnike. Na vsak prvi odrezek C - izkaznice za petrolej se dobi 1 1/2 litra petroleja v sledečih trgovinah: Za I. okraj: na št. 132-216 pri Mehle - Vrečarju; za II. okraj: na št. 73-113 pri Jerančiču; za III. okraj: na št. 136-158 pri Sokliču; za V. okraj: na št. 131-185 pri Zorcu. S tem je zaloga petroleja začasno izčrpana.

Poizvedbe.

Izgublje se je lovski pes brak, snežnobele barve, srednje visok, na hrbtu in ušesu ima malo rjavo liso, resaste dlake, tršatega repa. Kdor ga najde dobi 100 K nagrade. Oddati ga je pri hišniku Francetu Hasterju v Ljubljani, Miklošičeva cesta 8.

Gospod, ki si je v nedeljo pri predstavi »Rigoletta« izposodil na levi balkon-

ski garderobi daljnogled, se pozivlja, da ga v najkrajšem času vrne, ker je dobro znan po imenu in bo sicer izročen policiji. Na Silvestrovem večeru ljubljanskega Šolskega so se izgubili trije zvezki »Lavori-ke« in ena pesmarica. Ker izgubljeni ome-njeno najino potrebuje, prosim poštenega najditelja, da izgubljeno vrne eventualno proti odškodnini odboru ljubljanskega Šolskega.

Izgubila se je v torek črna usnjata denarnica z manjšo vsoto denarja od Bo-horičeve ceste do belgijske vojašnice. Po-šten najditelj se prosim, da bi jo vrnil, ker je v denarnici naslov, ki je za izgubitelja velikega pomena. Odda naj jo v konzum-nem društvu za vodmatski okraj proti pri-merni nagradi.

Listnica uredništva.

Gospod Davorin Judenč v Ljubljani: Prosim, da se zgledate te dni v našem uredništvu med 15. in 16. Uredništvo.

Glavni urednik:
Rasto Pustoslemšek.
Odgovorni urednik:
Božidar Vodeb.

Razpis nagrade. Dne 30. novembra 1919 so bile na progi Ljubljana glavni ko-lodvor-Zidani most in sicer v bližini Zaloga ukradene iz vagona št. 135.254 G. Mad vla-ka št. 538 štiri bale manufakturnega blaga v skupni teži 459 kg ter je bila lastnica te pošiljke tvrdka Izidor Pesing iz Mitro-vice odškodovana za veliko svoto. Doti-niku, kdor storilce izslediti ali ovadi in pri-pomore, da dobi tvrdka Izidor Pesing vsaj četrtino ukradenega blaga nazaj, se zave-že s tem navedena tvrdka izplačati na-grado v znesku 10.000 K (desettisoč kron). Kdor bi bil v smislu tega razpisa do na-grade upravičen, naj se javi v odvetniški pisarni g. dr. Josipa Purlana, v Ljubljani, Sodna ulica št. 1.

divja hostanja pripravna za senco se prodaja. Franc Strkel, p. št. Vid št. 13, nad Ljubljano 634

Sprejme se zlatarški vajenec pri Jaku Dermota. Sp. Šiška Zibertova ul. 278. 652

Večja množina štedilnikov je naprodaj. Poizve se: Jeranova ul. 10424

Sotrudnik se sprejme takoj pri Josip Langerjev trgovina z mešanin blagom v Mariboru. 643

Otroški stol, visok, razdeljiv, dobro ohranjen, se prodaja. Cenjene ponudbe na upravo lista pod „Stol na prodaj 677“

Išče se za 15 letno deklico mesto učence v kakšni trgovini na de-želi. Ponudbe na upravnitvo Slove-nskega Naroda pod „Deklica 671“.

Mlinar dobro izvežban se išče na na-vadni vodni mlin z več težaji. Nastop takoj. Ponudbe naj se pošlje na upravn. Slov. Naroda pod: Mlinar 614.

Kontoristinja, izurjena v strojepisju zmožna slovenske in nemške stenografije, se sprejme pri Zvezni slov. trgovci pri Podružnici Ljubljanske kreditne banke v Celju. 612

Prodajam v originalnih zabojih po 1440 komadov po K 150 komad. — Ponudbe na Em.Supanc v Rogatica. (Slov. Štajersko). 544

svetla jarka v originalnih zabojih po 1440 komadov po K 150 komad. — Ponudbe na Em.Supanc v Rogatica. (Slov. Štajersko). 544

Korespondentinja, samostojno, slo-venke in nemške korespondence popolnoma veščo sprejme Petrolejska družba Maribor 608

Postelja se prodaja. Naslov pove uprav. Slov. Nar. 660

Trgovina z mešanin blagom se išče v najem. Ponudbe pod „Ivala 670“ na uprav. Slovenskega Naroda. 670

Mlad zakonski par išče nemeblvano sobo v sredini mesta. Cenjene ponudbe na upravn. Slov. Naroda pod: „Zakonski par 627“

Mlad hudič se kupi za na verigo in električna bakrena žica, debelost 5-7 mm v dolžini 340 mtr. Naslov: Ivan Keralt, valčni mlin. Domžale. 617

Iščemo uradnika za zvonarno, ki naj bo vešč knjigovodstva in vsaj deloma glasbo izobražen. Strojne tovarne in livarne d. Ljubljana. 626

Išče se knjigovodja z večletno prakso. Zastava se po-polno znanje dvojnega knjigovodstva. Prošnjam je priložiti zadnje šolsko iz-pričevalo in izpričevalo o praktični-sposobnosti. Centralna uprava za trgo-vski promet z inozemstvom v Beogradu, podružnica v Ljubljani. 646

Kontoristinja, zmožna popolnoma slo-venske, nemške je-zika v govorni in pisavi, strojepisja, kakor tudi samostojno voditi knjigovod-stvo, se sprejme takoj proti dobrih pogojem. Ponudbe: Vinska trgovina Moppe & Vajak, Maribor, Šiška ul. 1.

Kina železnate vino lekarja Piccolija v Ljubljani, Dunaška cesta, krenča malokrvne, ner-vozne, oslabele odrasle in otroke. Narocila proti povzetju. 1080.

Potovalni uradniki zavarovalne stroke se sprejmejo takoj proti dobremu zaslašku. Ponudbe pod „Zavarovalnica/659“ na upravnitvo lista.

Popolnoma samostojna kontoristinja, zmožna slovenske, nemške po možno-sti tudi laške in francoske korespon-dence, se sprejme takoj v večjem mestu na Gorenjskem. Ponudbe prosim pod šifro „Kontoristinja/475“ na uprav. Slov. Naroda. 475

Pozor, lovci!

V petek 23. t. m. ob 8. uri zvečer, mi je iz mojega stanovanja, Miklošičeva cesta št. 8, ušel lovski pes brak, čistokrvni istrijan. Pes je 6 let star, močne postave, posebno globokih pra, bel ko sneg, ima na desnem ušesu in na hrbtu male rumeno lise, je približno 57 cm visok in 90 cm dolg. Dlako je resaste, dolgih visečih ušes, ko-šatega stegnjenega repa, ki ga na koncu za spo-znanje na levo krivi. Ime mu je Sultan. Okrog vratu nosi močan usnjat ovratnik na zadrgo iz rjavega usnja, z dvema nikljastima obročema in enako ploščico brez napisu. Pes je iz Ljubnega pri Podnartu in je ubral najbrž proti domu. Toda ker je zelo krotak, je mogoče, da se je že tu v Ljubljani ali pa v ljubljanski okolici komu pridružil.

Vse svoje lovske prijatelje in znance prosim, naj vsak v svojem okolišu malo poizveduje za tem psom in naj ljudi opozarja, da dobi, kdor psa izsleda 100 K nagrade, da pa tisti, ki bo psa skrival, zapade sedišču.

LJUBLJANA, dne 28. januarja 1920.

Dr. Ivan Lovrenčič

predsednik „Slovenskega lovskega društva“ Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 8. 697

Po pol vagona prima svetlega in temnega

lanenega firneža

za Jugoslavijo

se želi takoj kupiti. Nujne ponudbe na

Alfred Nichtenhauser, Wien I, Schottenring 33. Brzojavljeno.

Evženija Šubic javlja v svojem in v imenu svojih bratov Adalberta in Brunona Rotter, da je njih sestra, gospa

Ema Ahčin roj. Rotter

21. decembra 1919 po kratki bolezni v New Yorku mirno zaspala.

LJUBLJANA, 28. januarja 1920. 674

Zahvala.

Ob briki izgubi naše blagopokojne vsegar nepo-zabne mame in tašče, ozir. sestre, tete, svakinje itd., gospe

Emilije Maurer

izrekamo najtoplejšo zahvalo vsem, ki so obiskovali in tolažili vdano trpečo bolnico, vsem, ki so nam da-jali uteho in tolažbo, častili duhovščini, sorodnikom, ki so prihiteli tudi iz daljnih krajev spremit blago rajnico na zadnji poti, gospema, ki sta prišli zadnji dan izkazati ji poslednjo čast, vsem prijateljem in znan-cem, ki so nam izrekli sočutje, sploh vsem, ki so se nas spominjali v teh težkih dneh in nam skušali laj-šati bolelost. Srčna hvala vsem in vsakemu posebej.

RAKA - KOČEVJE, 22. januarja 1920.

Zahvaljoči ostali.

Zahvala.

Za izraženo sožalje povodom smrti nepozabnega soproga, gospoda

Ivana Plantana

notarja v p. l. d.

za številno čašče spremitvo in poklonjene vence izreka tem potom vsem svojo najprisrčnejšo zahvalo

Hedvika Plantan.

Zahvala.

Povodom nenadomestljive izgube našega nadvse ljubljene soproga, skrbnega očeta, do-brega brata in zvestega družabnika, gospoda

Alojzija Uher

smo preželi obilo dokazov iskrenega sočutja, kar nam je velika tolažba v naši boli. Bodi izrečena vsem naša najprisrčnejša zahvala.

Zahvaljujemo se dalje „Ljubljanskemu zvonu“ za v srce segajoče žalostinke, nadalje darovalcem krasnega cvetja in končno vsem, ki so spremili rankega na njegovi zadnji poti.

Globoko žalujoči rodbini Uher.

Preminul je po neumornem delu in trpljenju polnem življenju naš predobri oče, ozir. nepozabni brat in blagi zaščitnik, gospod

Josip Goederer

graškiški obrtnik

po mučni bolezni v 68. letu starosti. Pokopan bo v četrtek dopoldne na pokopališču na Vel. Poljanah.

Na Grmecu, dne 26. januarja 1920.

Zahvaljoči rodbini: Goederer, Lohman, Lepel, Polak, Klen.

Potrta obveščava javnost, da sva izgubila zvestega in netmorno delačnega oštrbnika, gospoda

Josipa Goedererja

ki je 43 let nesebično deloval za našo družino. V pokojniku bova pogrešala največjo oporo in plemenitega svetlovalca. Blag mu spomin!

Na Grmecu, dne 27. januarja 1920.

Ivan in Oskar Kosler.

